

seddasamma weel woib tehha, kui agga usko leiab; agga omma ennese pärrast ei pallund minna se ferd middagi. Louna aial tulli Kommandant, Kirral Romani herra, tohtre Nepstiga Tiesenhowitz minno jure, agga minna pallusin neid, ei mitte pahhaks paäna, et ei sanud nende wasto tulla, egga woind neid jälle fata minnema, sest et mo joud ei annud sedda. Kui tohter mo farko ja mo keppi laua peält sai näinud, kohhe siis ütles: „Jummal hoi ko, mis hirmsad riistad on teil seäl!“ — „Tännan Jummalat, kostsin, et on puid metsas lastnud kaswada, se tulles mulle nüüd wägaa sureks heaks.“ — Kui said jälle ärä läinud, ja ei tulnd just minno mele, siis toussin püsti, ja leidsin — et woisin seista ilma keppita; astusin ka momme sammo ja woisin jallal käia, ja käisin toas eddast ja taggast, ilma farko, ilma keppita, ni kui tahsin, ja hoopis ilma waewata. Kui Kommandant õhtosmaks jälle tulli; siis tulin ukse peäle temma wasto, ja käisn toas temma kõrwas. Tems

ma panni sedda sureks immeks ja ei teädnud, mis se pididi ollema, agga tarwis arwasin nimmetamatta talle jätta, kuida olnud. Monne aia pärrast ütles mulle, ennast omma igga kuuse nimmetawa kirja sisse minnust pannud, et emmast luwallust ühhel hobil immelikkult ollin peäsnud, ja kui ma jälle lahti sain — sest Moser olli Hohentweilis wangis — siis wõtsin, Jumma ale tänno andes, ja Temma armo mällestusseks, farko omma kasa rõmoga, ja jätsin pruukimatta teif need tohtre rohuhud, mis mulle ollid kirjotud.“ — „Nüüd — nenda kirjotab Moser eddespidi weel — „on jubba kaksteistkümmend aastat sest sadik möda läinud, kui se sündis, ja sadda ehk tuhhat innimest woiwad sedda tunnistada, et se päwani luwallus sures waewas ollin, ja mitto sadda ja tuhhat innimest woiwad nendasammoti ka tunnistada, et mul sest sadik, Jummal olgo tännatud, ei lu-egga pufawallo ei olle ennam ollemas. Ka on Kirral Roman ellus innimenne, kes keigeparemmine